

Osobní soud (soukromý) (KKC 1020 – 1022, YOUCAT 156,157)

Téma dnešní neděle stanovuje druhé čtení, kde jsme slyšeli větu: „...lidem je určeno, že musí jednou umřít, a pak nastane soud...“

Umřeme a pak nastane soud

Pro někoho dobrá zpráva, že bude sjednána spravedlnost, pro jiného vážné varování a výzva: Dej si svůj život do pořádku. Čiň pokání, dokud máš čas.

Vidíme, jak dnes lidé před soudy kličují, odvolávají se, podplácí soudce a využívají mezer v zákoně.

U Božího soudu nic takového nebude možné.

Jak ukazuje i dnešní evangelium, (o tom jak Ježíš pochválí chudou vdovu, která dává pár drobných mincí ze svého nedostatku) Bůh nesoudí podle zdání, ale podle pravdy.

On zná všechny skryté okolnosti a když po smrti předstoupíme před jeho tvář, budou zjeveny.

Zmiňuje se o tom jeden klášterní příběh.

Když se mniši ptali starého opata, jak si představuje posmrtný soud, tak jim pravil:

„Když člověk předstoupí ve své nahotě před soudce, zalije ho světlo. V tom světle bude vše jasné, odhalené a nic nepůjde skrýt.“

A celý jeho život se odehraje znovu se všemi podrobnostmi na obrovském jevišti, kde každý čin získá novou velikost.

I úplně malé hříchy nabydou obludných rozměrů a i drobné skutky lásky se stanou velkými a nepřehlédnutelně krásnými.

Najednou člověk pochopí, že i malý hřích je veliké zlo, protože musí být smyt Ježíšovou krví, a bude ho bolestně litovat.“

„To je hrozné,“ vydechli mniši.

„Myslím, že je tu ještě jedna skutečnost, která je nejhorší ze všech,“ povídá na to opat.

„A co může být horšího, než vidět na soudu obludnost svých hříchů?“ Divili se mniši.

„To, že člověk bude bezmocný. Nebude moci žádný hřích ubrat, ani dobrý skutek přidat. Bude plakat nad zlem které spáchal a nad tím, že nevykonal více dobra, že nevnesl do života více krásy a lásky.“

„Tak to u toho soudu nikdo neobstojí,“ posteskli si zoufale mniši.

„Ano, zní to beznadějně,“ pravil opat.

„Budeme prolévat hořké slzy nad svým bídňým životem, ale v tu chvíli k nám přijde Kristus, aby nás utišil. A my konečně pochopíme, co pro nás vykonal a co pro nás stále koná, a začneme ho konečně milovat láskou, která mu od věků náleží. A to je naše spása, to bude naše záchrana,“ dokončil svou řeč opat.

Příběh nám připomíná, že smrtí skončí náš čas, ve kterém se máme stát milovanými a milujícími Božími dětmi.

Nebe, očištec, zavržení

Nejdůležitější otázka, kterou nám pak Bůh položí, zní: „Miluješ mě?“

Kdo na ni odpoví jako svatý Petr: „Ano Pane, ty víš že tě mám rád...“, tomu se otevře cesta do nebe. Kéž by takových lidí bylo co nejvíce.

Pak je tu druhá skupina, o které můžeme v duchu našeho příběhu říci, že bude prolévat slzy, zakoušet Kristovu lásku a nakonec ji s vděčností přijme a celým svým bytím na ni odpoví. Toto zranění v lásce nazýváme očištěním.

Třetí možnost je, že člověk definitivně odmítne milujícího Boha a bude navždy zavržen. Uzavře se společenství lásky a zůstane sám. Ponořen do hněvu a nenávisti.

Svatý Jan od Kříže to shrnuje slovy:

„Až nastane večer života, budeme souzeni podle toho, jak jsme milovali.“

Každý den můžeme projevit lásku milým slovem, gestem, činem, odpuštěním, zastáním, službou a mnoha dalšími způsoby.

Každý den přináší mnoho situací ve kterých se můžeme rozhodnout pro lásku.

Pro co se rozhoduješ, k tomu se odsuzuješ.

Rozhodni se pro lásku a sklidiš nebe.